GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

La digna llibertat del Final.

Opinió | 09/03/2011 | 13:08

“Ahir morir la mare. Quina frase tan breu! I que fàcil de pronunciar! Només quatre paraules...

Fa uns dies vaig parlar amb del director del nostre diari, per dir-li que enviaria un petit escrit sobre alguna cosa d'art, deixant una mica de banda el temes polítics, més que res per qüestions de festes. I com són les coses...
Mentrestant qüasi tots, celebrarem el Carnaval, alguns ens hem trobat amb els entrabancs lògics que et dóna la vida, i que ens recorden que anem fent anys.

Si un dels nostres s'ens 'adelanta', llavors pensem el que fem aquí, el perquè ho fem, com ho fem i com farem el que ens resta de camí i així ens posem a primera fila per començar a fer el proper viatge. Per això vàrem néixer. Buscar una altra explicació no té cap sentit.I amb la tristor dels moments, però saben que la meva mare no tenia cap mena de por pel moment de la partida, vaig fer-li unes ratlles. Per la meva gran amiga que em va deixar, però viurà sempre amb mi, per ella, per la meva mare Maria Rovira.

“Ahir morir la mare. Quina frase tan breu! I que fàcil de pronunciar! Només quatre paraules. Però, quantes coses significa i conté, i quantes coses clausura!Quin cúmul de pensaments i d'emocions s'amunteguen en la meva memòria i pugnen en aquests instants per ocupar la meva ment i el meu cor!

Quantes escenes viscudes, quantes situacions, quants esdeveniments, quants sacrificis, quants sobresalts, quantes incerteses en els mals temps, i quantes alegries i quantes satisfaccions i quants riures en els bons moments!

La mare sempre va viure un xic aliena al món
i ha mort com va viure: Sense fer soroll, sense molestar, sense estridències, sense cridar l'atenció

Al marge de sentimentalismes, sé, i puc afirmar amb orgull, que la mare ha complert com a mare i amiga. És impressionant pensar que, entre totes les mares possibles, va ser ella la que va prestar al meu desig de néixer, i em va oferir la seva sang i el seu amor per a tota una vida, i jo vaig sorgir de ella i vaig ser causa de les seves il·lusions i les seves pors, de les seves alegries i les seves tristeses, vivències que potser ara no puc recordar, perquè es perden en aquest temps sense memòria que s’amuntega en el meu maleït cervell. Aquests anys i tantes vivències eren patrimoni exclusiu seu i els hi ha portat sempre amb ella.

Vaig fer el possible per fer-la feliç. Li vaig proporcionar alegries i satisfaccions. Vaig participar dels seus moments feliços. La vaig ajudar i vaig assistir sempre que em va necessitar. Vaig saber valorar i agrair el que com a mare, em va brindar sempre, sense esperar compensació. Ara ja és tard per fer el que no vam fer i per desfer el que ja es fet. Ja no podrem modificar res. Ni explicar res. Ni justificar res. Ni val la pena.

Però sí puc agrair, recordar, elevar el cor, puc sentir el seu contacte, sentir el ressò de la seva veu per la casa i reviure els seus bons consells...

Ahir va morir la meva mare. I amb ella va morir quelcom i alhora va renéixer una part important de mi. ¡Quina terrible dualitat i quin fort sentiment de l'orfandat!
Ahir tenia mare...

Ara ella seguirà ara el seu camí. Ara emprendrà una nova etapa amb la satisfacció de l'haver viscut. La seva vida quedarà enrere deixant una petjada, i sentiré la seva ànima lleugera i lliure, sense limitacions, i m'enviarà els seus records i el seu amor i rebrà la meva oració i la meva gratitud, i el meu pensament acaronarà sempre la seva cara i la seva mirada. Amb ella vaig aprendre a viure i ella va viure i va morir amb dignitat.

Adéu mama! Adéu Maria! Fins ara amiga".

*Quim

Autor: JOAQUIM_P
JOAQUIM_P

https://gironanoticies.com/noticia/18143-la-digna-llibertat-del-final.htm